

Hồi 37

Huyết Long Tuyệt Chiêu

Mặt trời đã ló dạng trên đỉnh núi, làm cho sương mù tan mất, chỉ còn ánh sáng chói rọi trên vạn vật.

Đường lên đỉnh Thiên Linh Sơn cũng có nhiều lối nhưng trên một lối nhỏ chỉ thấy có năm người, gồm có một cô gái đang nằm thềm thiếp trên tảng, được hai hán tử trung niên khiêng nhẹ nhàng.

Đi một bên là một thiếu phụ có đôi bàn tay da trắng mịn màng, đó là Ngọc Thủ La Sát. Nhưng hôm nay khuôn mặt bà ta không còn ghê tởm xấu xí nữa, thay vào đó một khuôn mặt thiếu phụ bình thường với nụ cười đã nở trên môi của bà ta thật tươi tắn.

Một trang nam tử anh tuấn đang hiện ngang dẫn lối nhanh nhẹn tiến lên đỉnh Thiên Linh, chốc chốc quay lại nhìn cô gái nằm trên tảng tỏ vẻ lo lắng.

Tuy có lối mòn nhưng rất gồ ghề, những tảng đá chắn ngang lởm chởm, xen kẽ những tảng đá là những cỏ cây gai góc mọc hoang dại làm vướng vít chân người đi.

Trung Ngọc quay lại hỏi:

- Nhị vị thấy sao hả, có mệt lắm không?

Thiết Phiến Nho Sinh cười đáp:

- Không mệt đâu! Tuy nhiên cây cỏ, đất đá gồ ghề làm chúng ta không thể đi nhanh được. Chắc có lẽ đến gần giờ Ngọ mới tới đỉnh được.

Trung Ngọc quay hỏi Ngọc Thủ La Sát:

- Còn đại nương vẫn thấy khỏe đấy chứ?

Ngọc Thủ La Sát nhoẻn nụ cười đáp:

- Nhờ Đoàn thiếu hiệp hôm nay truyền công lực phụ giúp Phù Tiên Quả đẩy chất độc ra ngoài, làm cho khuôn mặt của tôi trở lại bình thường mà thân thể lại khỏe ru nữa nên lúc này thấy nhẹ nhàng lắm!

Mao Công Lượng góp giọng nói:

- Nhưng tại sao đi hồi này tới giờ chúng ta vẫn không thấy một mai phục nào của Kim Ưng Bang cả?

Trung Ngọc trầm ngâm nói:

- Có lẽ bọn chúng dồn cả vào bãi đất phẳng trên đỉnh núi.

Mao Công Lượng nói tiếp:

- Dù sao chúng ta cũng nên cẩn thận, đây là nơi mà chúng bày sẵn, chúng ta ở thế bị động khó đối phó lắm đấy!

Lúc này Phụng Chân vẫn nằm thềm thiếp, lâu lâu chiếc cánh dựng lại nơi nghỉ để Trung Ngọc cho nàng uống một chút nước mà trên khuôn mặt nàng không còn khí sắc và nước da xám đi trông thảm não.

Ánh nắng vẫn chiếu sáng chói chang làm đoàn người này phải đổ mồ hôi liên hồi. Họ bây giờ không nói lời nào vì đã gần đến đỉnh núi.

Tại đỉnh là một bãi đất trống cỏ mọc xanh mượt một vùng khá rộng, chung quanh là những đá to ngổn ngang chen lẫn với cây rừng nhưng có một mé của bãi đất này lại là vực thẳm dốc đá thẳng đứng. Đây là một mé núi mà chưa ai có thể tiến lên đỉnh bằng con đường ấy cả, mà ở nơi đỉnh núi chẳng may ai sơ ý mà rơi vào mé này thì coi như lọt vào mồ chôn thân xác.

Khi tới gần bãi đất trống, chiếc cánh được để yên trên mặt đất. Cả bốn người đứng sừng sững chờ đợi.

Ngọc Thủ La Sát nôn nóng nói:

- Tại sao bọn họ chưa xuất hiện nhỉ?

Thiết Phiến Nho Sinh lúc này đã rút cây quạt nổi tiếng của mình cầm trên tay nói:

- Dĩ nhiên là Kim Ưng Bang đã đến trước mình rồi nhưng bọn họ còn chờ đợi cho đúng Ngọ đấy mà.

Tất cả im lặng chờ đợi dưới ánh nắng gay gắt.

Nhưng cái nóng thiêu đốt của mặt trời cũng không bằng cái nóng trong lòng của họ.

Khi mặt trời lên đúng đỉnh đầu, giờ Ngọ đã đến, bỗng từ các tảng đá lớn đối diện có những bóng người phóng ra tiến tới bãi đất cỏ trống

Tất cả những người này đều vạm vỡ. Đi đầu là một hán tử cao niên mắt xếch râu hàm, tóc búi ngược, y phục đen tuyền, có thêu một con chim ưng màu bạc to lớn, chậm rãi bước tới.

Vừa thấy người này, Trung Ngọc kêu lên:

- Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp!

Cùng đi kế cạnh là một lão già tóc bạc phếu, mắt sáng quắc đầy nội lực cũng hùng dũng tiến tới. Phía sau gần hai mươi đệ tử của Kim Ưng Bang.

Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp cười ha hả rồi nói:

- Đoàn thiếu hiệp không ngờ gặp lão phu ở nơi này phải không?

Trung Ngọc nghĩ thầm:

- "Lúc này là lúc hận thù mà lão vẫn tỏ vẻ lịch sự, thật là gian trá vô cùng."

Tuy vậy chàng vẫn nói:

- Đúng vậy! Tại hạ không ngờ Bang Chủ lừng danh giang hồ của Hắc Y Bang lại chạy nấp làm thủ hạ của Kim Ưng Bang.

Hàn Mộ Hiệp càng cười to lên rồi nói:

- Ngươi hãy nhìn kỹ cái gì đang nằm trong tay ta đây!

Nói đoạn lão giơ cao cây gậy Kim Ưng Bang mà hôm qua Trung Ngọc đã nhìn thấy.

Thấy Trung Ngọc và ba người kia tỏ vẻ ngạc nhiên, lão Hàn Mộ Hiệp nói:

- Ta là Bang Chủ của Kim Ưng Bang. Tất cả người ở đây đều là thuộc hạ của lão phu.

Rồi lão quay sang lão già tóc bạc phếu nói:

- Đây là Chấp Lệnh Bang Chủ Lạc Khuê Đình, người mà ngươi đã gặp hai lần rồi đó.

Trung Ngọc kêu lên:

- Đã gặp hai lần à? Ta không nghĩ là như vậy!

Lão Lạc Khuê Đình cười to, nói:

- Một lần là ngày hôm qua và một lần tại Nguyên Dương lúc ngươi vừa đả thương bang chủ của chúng ta.

Trung Ngọc chợt nhớ ra nói:

- Ta nhớ ra rồi! Chính lão là người đã giải vây cho Hắc Y Bang Chủ Hàn Mộ Hiệp và dùng ám khí giết chết lão Phi Phong Đào Ngân.

Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp rít lên:

- Kẻ phản bang như hấn chết như thế là nhẹ lắm rồi!

Trung Ngọc nói:

- Bây giờ tại hạ mới hiểu tại sao Kim Ưng Bang có những thủ đoạn thù địch với tại hạ như vậy. Chính Kim Ưng Bang đã đưa tin cho các cao thủ, dọc đường quyết đấu với tại hạ. Mỗi hận thù thua thiệt của lão không ngờ lão định nhờ người khác rửa giùm phải không?

Dù bị Trung Ngọc châm chọc về sự hèn kém của mình, Hàn Mộ Hiệp vẫn bình thản nói:

- Đó là sách kế của chính ta, bất cứ cao thủ nào tiêu diệt kẻ thù của chúng ta đều có công cả. Kim Ưng Bang không muốn lộ diện nên ta nhờ các người khác làm giùm. Nhưng không ngờ võ công của người lúc này tiến bộ quá, làm chúng ta bị thiệt hại nhiều.

Lão bỗng ngưng lại một lúc rồi tiếp:

- Nói như thế đủ rồi! Bây giờ chúng ta trao đổi đi.

Trung Ngọc đáp:

- Được! Người nói cách thức trao đổi đi.

Hàn Mộ Hiệp nói:

- Nhà ngươi trao sách! Ta trao thuốc giải.

Trung Ngọc lắc đầu đáp:

- Không được! Làm sao chứng minh thuốc của ngươi là thuốc giải chứ?

Lão Hàn Mộ Hiệp như đoán trước điều này nên nói:

- Thuốc giải của ta một khắc đã có tác dụng. Cô ta sẽ tỉnh dậy và vận khí sẽ thấy lưu thông không tắc nghẽn nữa.

Trung Ngọc định nói thì lão tiếp:

- Trong lúc chờ tác dụng thuốc giải, ngươi đưa trang kiếm phổ cho một người của ta xem xét và cất giữ.

Lão cười to rồi nói:

- Để giữ công bằng, người đó sẽ vẫn đứng chỗ người và quay về an toàn sau khi thuốc giải có hiệu nghiệm.

Trung Ngọc gật đầu nói:

- Được lắm! Được lắm! Ta đồng ý!

Nói đoạn chàng rút trong người ra một trang giấy có vẽ hình và chữ viết giờ cao quay về phía Kim Ưng Bang.

Hàn Mộ Hiệp nhủ thầm:

"Chiều cuối cùng này mới là tuyệt chiêu của Huyết Long Kiếm Phổ. Hắn chỉ biết có một chiều này mà đã vang danh thiên hạ khó thể thắng được, dù ta đã đọc được các chiều kia vẫn không có giá trị bằng một tờ bí lục này."

Đây là lý do tại sao lão quyết chiếm cho được trang sách tuyệt chiêu cuối cùng này. Nhưng lão thật sự không biết Huyết Long Kiếm Phổ có hai quyển thượng và hạ và các chiều thức của nó là tuyệt chiêu nếu biết và học được cách vận khí ở quyển hạ.

Thần Kiếm Chu Nhất Quân đại hiệp đã tính toán sợ kiếm phổ bị đánh cắp nên chia nó ra làm hai phần như vậy để tránh kẻ gian lòng tham lam như Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp này vậy.

Lúc ấy lão Hàn Mộ Hiệp cũng lần trong lớp áo rút ra một bình thuốc giờ cao rồi nói:

- Hàn nhi, con hãy cầm lọ thuốc này qua trao cho y đi.

Một cô gái từ phía sau cũng mặc quần áo đen tuyền của Kim Ưng Bang bước ra. Một khuôn mặt tuyệt đẹp với đôi mắt đen láy, nhưng đượm nỗi sầu khổ đang héo hắt nhìn về phía Trung Ngọc:

Chàng giật mình kêu to lên:

- Hàn Trúc Chi! Hàn muội muội!

Chàng bỗng im bật ngờ ngác lòng bối rối trước cuộc tao ngộ trái nghịch này, chỉ đưa mắt nhìn thân hình uyển chuyển, những bước chân nặng nề của nàng cầm lọ thuốc bước đến.

Trung Ngọc nói:

- Ngu huynh đi kiếm Hàn muội muội mãi, không ngờ gặp nhau nơi đây. Hàn muội vẫn không sao đấy chứ?

Cảm động với lời nói chân tình của Trung Ngọc, nàng Hàn Trúc Chi đáp:

- Đoàn huynh bất tất phải lo lắng, muội vẫn không sao cả. Đây là lọ thuốc, Đoàn huynh hãy cầm lấy.

Cầm lọ thuốc trên tay, Trung Ngọc thật sự ngỡ ngàng nhìn nàng nói:

- Huynh lên đến tận Thiên Linh Sơn cũng chỉ mong có manh mối tìm gặp lại Hàn muội.

Chàng nhìn nàng rồi nói tiếp:

- Hôm ấy huynh trở lại phòng mà vẫn không thấy muội nên lòng lo lắng quyết tìm cho được muội đấy.

Thấy Hàn Trúc Chi vẫn thần thờ yên lặng, Trung Ngọc cầm trang kiếm phổ đưa cho nàng rồi khẽ nói:

- Có phải Hàn muội để lại cái gói ấy cho huynh không? Có đúng là như vậy không?

Hàn Trúc Chi vẫn như không nghe Trung Ngọc nói gì, mà chỉ cầm trang kiếm phổ quan sát một lúc rồi cất nó vào ngực áo và đứng im không nói gì cả.

Trung Ngọc thấy vậy nên lẳng lặng trút ra một viên thuốc rồi chậm chạp xoay lưng bước tới chỗ Phụng Chân rồi cúi xuống bỏ viên thuốc vào miệng nàng.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy từ sau lưng Trung Ngọc nên vẫn yên lặng chờ đợi.

Chỉ có Hàn Mộ Hiệp là nở nụ cười kín đáo. Lão biết rằng Trung Ngọc rất quý mến Hàn Trúc Chi, vì vậy dùng nàng trao thuốc cho Trung Ngọc sẽ tin tưởng không nghi ngờ gì và dùng nàng nhận lấy trang kiếm phổ cũng tin chắc Trung Ngọc không trở cờ làm khó dễ nàng.

Lão đã dùng con gái trên một bàn cờ mà lão cho là một nước cờ vẹn toàn.

Lúc này Trung Ngọc nói:

- Hàn muội! Cô gái năm kia chính là Ngọc Diện Thư Sinh đấy! Cô ấy là gái giả nam nhi đấy mà.

Hàn Trúc Chi mắt mở to thốt lên:

- Hèn chi huynh ấy anh tuấn như một cô gái vậy?

Nàng như muốn bước tới bên Phụng Chân nhưng lại thôi và đứng yên một chỗ khẽ nói:

- Thượng Quan huynh! Ô...! Thượng Quan tỷ tỷ thật dễ yêu lắm! Đoàn huynh có được một cô gái xinh đẹp, với một võ công tuyệt vời bên cạnh thì hạnh phúc lắm, trên đời không còn cô gái nào bì kịp nữa đâu.

Lời nói nửa khen ngợi nửa giận dỗi làm Trung Ngọc bối rối nói:

- Hàn muội cũng xinh đẹp và võ công tuyệt vời vậy.

Vừa lúc đó có tiếng "hừ" nhỏ làm Trung Ngọc giật mình vội nói:

- Thượng Quan tiểu muội tỉnh rồi kìa! Để huynh đến coi xem sao.

Bước đến đỡ Phụng Chân ngồi dậy, chàng nói:

- Hiền muội vận công thử xem sao!

Qua một lúc nàng mở mắt nhìn Trung Ngọc rồi nhìn Hàn Trúc Chi kêu lên:

- Hàn cô nương! Hàn tỷ tỷ! Rất mừng được gặp lại đây.

Thấy Trung Ngọc dìu nàng đứng dậy, Trúc Chi lại "hừ" một tiếng rồi nói:

- Tôi có thể quay về được rồi chứ?

Không đợi Trung Ngọc trả lời, Trúc Chi quay lại vội vã đi về hướng chỗ Hàn Mộ Hiệp.

- Hàn muội! Hàn tỷ tỷ!

Khi cầm tờ kiếm phổ trong tay, Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp nở một nụ cười hài lòng. Mọi tính toán của lão hầu như ăn khớp không có một chút trục trặc nào. Bây giờ chỉ còn những bước sau cùng thôi.

Trung Ngọc lúc này bỗng nói:

- Cuộc trao đổi đã xong! Hàn Bang Chủ, ta muốn hỏi một điều có được chăng?

Hàn Mộ Hiệp đáp:

- Được, ngươi cứ việc hỏi!

Trung Ngọc hỏi:

- Có phải ngươi là người bịt mắt giết chết phụ mẫu của ta phải không?

Hàn Mộ Hiệp cười to lên rồi nói:

- Đến giờ này thì cho ngươi biết cũng chẳng sao. Đúng đấy! Ta đã là người bịt mắt giết chết phụ mẫu ngươi và còn nhiều cao thủ ở Trung Nguyên này nữa.

Lão say sưa nói tiếp:

- Chúng ta phải giết chết hết cao thủ và con cái của họ và cướp lấy tất cả các kỳ thư để cho thế hệ đời sau của vùng đất Trung Nguyên không còn có tài năng cũng như kỳ thư để luyện tập.

Lão cười to lên và cả Chấp Lệnh Bang Chủ cũng như các thuộc hạ của Kim Ung Bang cất tiếng cười theo vang dội khắp đỉnh núi Thiên Lĩnh Sơn này.

Đột nhiên tất cả im bật và Hàn Mộ Hiệp gằn giọng nói:

- Ngươi là cao thủ rất nguy hiểm. Vì vậy hôm nay ngươi và tất cả các tên kia phải chịu chết tại đỉnh núi này.

Trung Ngọc "hừ" một tiếng rồi nói:

- Các mưu kế của ngươi thật là thâm độc. Ta ra tay trừ khử ngươi lòng cũng không hối hận gì.

Hàn Mộ Hiệp lại cười lên nói:

- Ngươi đòi giết chúng ta ư? Khi trước tại Nguyên Dương ngươi đã dùng số đông để phá tan Hắc Y Bang của ta. Bây giờ ta cũng dùng số đông để giết ngươi, xem ngươi thoát chỗ nào.

Trung Ngọc nhìn đối phương rồi nói:

- Chỉ bấy thôi ư! Ngươi chỉ dẫn đường cho họ vào cõi chết mà thôi.

Chấp Lệnh Bang Chủ bỗng xen vào nói:

- Hừ! Đây là các cao thủ ưu tú của chúng ta. Họ không phải các bị thịt hèn kém như của các cao thủ bọn ngươi đâu.

Hàn Mộ Hiệp nói:

- Ngươi tưởng thuốc giải ta đưa lúc nãy là thuốc giải thật ư? Đừng hòng! Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc mà, con tiện tỵ đó phải chết nội ngày hôm nay thôi.

Hàn Trúc Chi vội chạy đến bên Hàn Mộ Hiệp nói:

- Phụ thân à! Phụ thân nói là đưa thuốc giải độc thật mà.

Hàn Mộ Hiệp nói:

- Con khờ dại quá! Đó chỉ là thuốc giải tạm kéo dài mạng sống nó thêm nửa ngày thôi. Còn nếu nó sử dụng võ công thì trong vài khắc nó sẽ bị chết ngay.

Hàn Trúc Chi gào lên:

- Phụ thân à! Không nên làm như vậy! Phụ thân gạt Hàn nhi rồi.

Dòng lệ tuôn chảy trên khuôn mặt âu sầu héo úa của nàng. Lòng mong muốn làm một điều gì đó để có thể giải bớt oán thù giữa phụ thân nàng về hai người bạn mà nàng quý mến nhất khi bước chân vào giang hồ với lứa tuổi nhiều mộng đẹp nhất.

Nhưng nàng chỉ là một cô gái bé bỏng, phụ thân nàng không muốn hòa giải chỉ vì lòng tham lam độc ác, dẫu trận chiến quyết liệt giữa hai bên phải xảy ra rồi, mà nàng không muốn bên nào bị thiệt hại cả.

Giữa lúc đó thì Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp phát tay một cái, tất cả cao thủ của Kim Ưng Bang bỗng phi thân nấp vào các tảng đá lớn, còn lão ma Hàn Mộ Hiệp ôm lấy Hàn Trúc Chi nhảy vào theo.

Cả năm người còn đang ngơ ngác không hiểu tại sao Kim Ưng Bang không tấn công mà lại núp vào thì Trung Ngọc kêu lên:

- Coi chừng hỏa lôi đấy!

Một mùi cháy khen khét ở đâu đấy đang bốc mạnh làm cho chàng phát giác. Cả năm người định chạy đi thì không còn kịp nữa.

"Bùng! Bùng! Bùng!"

Nhưng cụm khói bốc lên mù mịt sau những tiếng nổ nhỏ và rời rạc.

Đến khi làn khói trên đỉnh núi này nhanh chóng tan loãng thì năm người vẫn đứng yên không bị hề hấn gì.

Thật ra Trung Ngọc đã được Kim Đồng Ngọc Nữ cho biết điều này lúc đi trên núi. Lão cho biết Kim Ưng Bang đi chôn thuốc nổ ở bãi đất trống để phục kích giết chết cả năm người.

Nhưng Kim Đồng Ngọc Nữ đã gỡ hết trong đêm và thay vào đó thuốc nổ chỉ tạo ra khói mà thôi.

Lúc ấy Hàn Trúc Chi phóng ra và kêu lên:

- Đoàn huynh! Đoàn huynh có sao không?

Trung Ngọc đáp:

- Huynh không sao cả, hỏa lôi không hại được huynh đâu.

Lúc ấy tất cả người của Kim Ưng Bang đã xuất hiện trở lại và đang trở mắt sững sờ không hiểu tại sao cả năm người không bị tan xác ra.

Trung Ngọc nói lớn:

- Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp hôm nay là ngày chết của ngươi rồi, ngươi phải trả nợ máu cho các người đã bị ngươi sát hại.

Vừa dứt lời chàng đã phóng vút tới, thanh kiếm trên tay chàng vung lên dẹt muôn ngàn điểm huỳnh quang đâm vào các trọng huyết của Hàn Mộ Hiệp.

Lão Hàn Mộ Hiệp cũng hét lên:

- Ta sẽ tiêu diệt sạch lũ ngươi!

Ánh ma đao của lão cũng dẹt luôn thành nhiều vòng xám đen như muốn chặt đứt các điểm quỳnh quang để không còn Điểm Quang Kiếm Pháp lưu danh nữa.

Phụng Chân cũng không bỏ cơ hội nàng phóng vút tới tấn công lão Chấp Lệnh Bang Chủ ngay. Lão này cũng nhanh nhẹn rút luôn đại đao đón lập tức.

Đám cao thủ còn lại của Kim Ứng Bang thì có Thiết Phiến Nho Sinh, Mao Công Lượng và Ngọc Thủ La Sát đảm trách.

Chỉ còn một người ngo ngác không biết làm gì tay chân thừa thãi dù võ công cũng được liệt vào hạng cao thủ. Đó là nàng Hàn Trúc Chi, nàng không biết giúp ai và đánh ai, nàng đứng nhìn trận chiến bắt đầu có thương vong và mắt cứ đổ lệ, không biết nàng khóc cho ai đây, hay là khóc cho chính bản thân mình.

Có tiếng nổ vang lên.

“Bốp! Bốp!”

Hai cao thủ của Kim Ứng Bang đã trúng phải Liệt Hỏa Tiễn của Ngọc Thủ La Sát thân hình bốc cháy, kêu gào thảm thiết.

Thiết Phiến Nho Sinh với cây thiết phiến nổi tiếng của mình bén hơn lưỡi gươm vừa chém đứt ngang bụng của một cao thủ khác khiến hắn hét lên “á” một cách đau đớn loạng choạng té luôn xuống sườn núi thảm thiết đến khí tiếng la vang mất hẳn.

Tuy vậy các cao thủ Kim Ứng Bang không tỏ ra nao núng lẩn xả vào chiến đấu quyết liệt làm trận chiến cân bằng, chưa bên nào chiếm ưu thế.

Lúc ấy có tiếng hét của Phụng Chân:

- Hãy xem đây!

Tức thì nàng cũng giở tuyệt chiêu của mình, thanh Hàn Phong Kiếm của nàng rung lên cùng thân hình lao về phía Chấp Lệnh Bang Chủ Lạc Khuê Đình. Tuyệt chiêu này từng bị Hàn Mộ Hiệp tránh thoát và nàng bị lộ hình tích.

Chỉ thấy Lạc Khuê Đĩnh vội vã tung người nhảy vọt tung người phóng qua người nàng về phía sau.

Nhưng thanh bảo kiếm của nàng rung lên và thân hình cũng vọt lên theo đâm tiếp tục vào thượng, trung, hạ của Lạc Khuê Đĩnh.

Lão ta giật mình rồi xoay người ra thì nghe “phụp”, đường kiếm đã đâm lút mé cạnh sườn của lão. Lạc Khuê Đĩnh hét lên một tiếng đau đớn rồi rung tay một cái. Cả thanh đao to lớn của lão rời khỏi bàn tay vút thẳng vào người Phụng Chân.

Không kịp thu kiếm về, Phụng Chân đành hướng luôn kiếm vừa ngựa người uốn cong sát mặt đất làm thanh đao lướt ngang cắm ngập xuống đất.

Vừa bật người lên thì đã thấy bóng chưởng của Lạc Khuê Đĩnh ập tới, lão hét:

- Con tiện tỳ, ngươi phải chết!

Dù bị thương nơi hông, lão vẫn đánh luôn bốn chưởng liên tiếp, sức mạnh như vũ bão.

“Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!”

Bắt buộc tiếp luôn bốn chưởng không kịp tránh né làm Phụng Chân loạng choạng thối lui, khoe miệng đã rỉ máu rồi. Rõ ràng là nội lực của nàng đã thua lão.

Trong khi đó Hàn Mộ Hiệp giao chiến với Trung Ngọc rất ác liệt công thủ chặt chẽ vô cùng.

Đã bốn mươi chiêu trôi qua.

Lão Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp bỗng thay đổi đao pháp của lão như những con rắn bu lại tấn công Trung Ngọc làm chàng kêu lên:

- Thì ra lão dùng các tuyệt chiêu của Huyết Long Kiếm Phổ ăn cắp được phổ vào đao pháp. Lão đã luyện tập hơn mấy năm nay rồi nhưng lão vẫn không hiểu tại sao không có uy lực như Chu Nhất Quân đại hiệp.

Đến khi thấy Trung Ngọc sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng như rồng bay vẩy vù, lão mới nghĩ rằng mấu chốt của kiếm pháp này là ở chiêu cuối cùng. Do đó lão quyết chiếm cho kỳ được.

Dẫu không học được cách vận khí ở quyển hạ, nhưng các chiêu thế của Huyết Long rất hiểm hóc và chặt chẽ.

Thấy vậy, Trung Ngọc kêu lên:

- Ta cho ngươi coi thế nào là Huyết Long Tuyệt Chiêu!

Lập tức các đường kiếm của chàng biến thành các con rồng đồ ỏi, khắc ra lửa xoắn tít lấy thân hình của Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp.

Trận chiến chung quanh cũng có nhiều thay đổi, phân nửa cao thủ Kim Ưng Bang đã thương vong, còn Mao Công Lượng và Ngọc Thủ La Sát đều bị trúng thương đang yếu dần làm cho Thiết Phiến Nho Sinh phải tả xông hữu đột cứu nguy liên tiếp cho hai người.

Kể cạnh đó thì Phụng Chân đã yếu hẳn, nàng chỉ còn tránh né và phản kích chậm chạp. Lúc đó bỗng Lạc Khuê Đình vọt thân hình lên cao dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh đập thẳng xuống đầu nàng.

Trung Ngọc đang đánh bên kia cũng khựng lại định phóng sang nhưng lão Hàn Mộ Hiệp cũng thấy được nên phản kích liền ba chiêu.

“Keng! Keng! Keng!”

Trung Ngọc bị phân tâm nên mười mất hẳn ưu thế áp đảo mà còn có cơ hội cho đối phương phản kích nguy hiểm khiến chàng phải đình bộ đón đỡ.

Bỗng một tiếng hú vang lên, một bóng người nhỏ bé phóng vọt đến vẫy tay nhẹ nhàng đón đỡ chưởng lực của Lạc Khuê Đình.

“Bùng!”

Chỉ thấy Lạc Khuê Đình loạng choạng té phịch xuống đất. Lúc đó có nhiều tiếng kêu lên:

- Kim Đồng Ngọc Nữ!

Sau khi đứng yên trên mặt đất, Kim Đồng ung dung nói với Phụng Chân:

- Hãy nhường lão già này cho ta nhé!

Thân ảnh chớp nhoáng, hai bàn tay nhỏ xíu của Kim Đồng vẩy lên đánh vào Lạc Khuê Đình.

Chỉ nghe tiếng “hự” vang lên, thân hình của Chấp Lệnh Bang Chủ Lạc Khuê Đình như điều đứt dây văng xa bốn, năm trượng, nằm im không nhúc nhích. Lão ta đã bị chưởng lực âm nhu của Kim Đồng phá vỡ ngũ tạng chết ngay tại chỗ.

Ngọc Nữ cũng không chậm trễ, thân hình to lớn của bà ta cũng lao ngay vào các cao thủ Kim Ưng Bang.

Những tiếng “hự”, tiếng “á” vang lên, liên tục. Các cao thủ Kim Ưng Bang bị trúng chiêu liên tiếp và ngã gục.

Trận chiến chung quanh từ khi xuất hiện cặp vợ chồng nổi tiếng Kim Đồng Ngọc Nữ đã chấm dứt. Kim Ưng Bang hoàn toàn bị tan vỡ và chỉ còn lại trận chiến giữa Trung Ngọc và Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp cũng đến hồi quyết định.

Trong một chiêu thế Huyết Long nhanh như chớp, thanh kiếm của chàng mang theo bóng ảnh của một con rồng đỏ rực vút vào ngực của Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp với thân hình đang lao đảo.

Bỗng một tiếng động nhỏ phát ra:

"Tách!"

Từ trong chuôi cán dao vọt lên một khúc dao ngắn oằn mũi kiếm của chàng, đồng thời kẹp chặt giữa khúc dao ngắn và bản thanh trường dao đẩy ngược mạnh về phía chàng.

Cùng lúc đó tả chưởng của Hàn Mộ Hiệp dồn lên tổng thẳng về phía trước. Chiêu thế của Ma Ảnh Dao và lối xuất thủ lạ lùng ấy làm mọi người "ồ" lên một tiếng

Chỉ thấy thân hình Trung Ngọc như chiếc pháo thăng thiên bắn vọt lên cao và thanh kiếm vũ lộng thành tám con huyết long đỏ ối vẩy lộn chụp xuống thân hình lão Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp.

Chỉ nghe một tiếng thét hãi hùng vang lên:

- Ái chà!

Tức thì thân hình Trung Ngọc đã lộn một vòng trên không và đáp nhẹ xuống sừng sững trên vùng cỏ xanh.

Trong lúc đó, lão Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp y phục đã nhuốm đầy máu bởi Huyết Long Tuyệt Chiêu đang lao đảo thối lui đến mé vực và bật ngã rơi luôn xuống vực thẳm trong tiếng thét "á" hãi hùng cuối cùng của lão đại ma nhỏ dần và mất hẳn.

Lúc ấy mọi người đang bàng hoàng thì một thân người nhỏ nhắn lao đến mé vực như muốn lao theo. Lập tức một thân hình to lớn của Ngọc Nữ như chớp phóng tới ôm chặt lấy Hàn Trúc Chi lại.

Tiếng kêu gào khóc la vang thảm thiết làm mọi người như hồi tỉnh lại sau một trận đánh không nhân nhượng.

Tất cả đều cảm thấy mệt mỏi, một nỗi buồn chợt đến và không cảm thấy lòng vui rộn rã nào trong trận chiến thắng cuối cùng này.

Tất cả đều đứng yên lặng cho đến khi tiếng khóc cũng ngừng dần. Phụng Chân bước đến nói:

- Hàn tử tử à! Hãy đừng than khóc nữa. Chúng ta hãy về đi.

Hàn Trúc Chi nước mắt đã ngừng, nói:

- Về đâu bây giờ?

Phụng Chân đáp:

- Hãy về gia trang của muội.

Trúc Chi lắc đầu:

- Thượng Quan tử tử và Đoàn huynh đã vì phụ mẫu mà trả thù rồi. Còn muội nếu vì phụ thân thì sao, chẳng lẽ tìm Đoàn huynh và Thượng Quan tử tử để trả thù hay sao.

Trung Ngọc định bước đến nói rằng việc giết Hàn Mộ Hiệp là vì cho mọi người, sống được bình yên, chứ không phục thù riêng lẻ.

Chàng nhìn khuôn mặt buồn thảm của Hàn Trúc Chi mà không dám thốt nên lời, đành đứng yên lặng không nói gì cả.

Lúc này Ngọc Nữ nói:

- Hàn cô nương đã hiểu và tha thứ cho các oán thù nhưng có lẽ cũng cần có nhiều thời gian để yên tĩnh và nguôi ngoai. Thôi Hàn cô nương hãy theo phu thê chúng tôi nhé. Chúng ta sẽ mai danh ẩn tích sống cuộc đời bình thường không chen vào lợi danh oán thù nữa.

Hàn Trúc Chi thở dài đáp:

- Cám ơn nhị vị đã chiều cố. Hàn nhi này xin nghe theo.

Bóng chiều đã ngã xuống trên đỉnh Thiên Linh Sơn này chỉ còn hai người đang đứng bên nhau nhìn các bóng hình thân thiết biến mất dưới chân núi.

Phụng Chân hỏi khẽ:

- Bây giờ Đoàn huynh định đi đâu?

Trung Ngọc đáp:

- Ngu huynh muốn phiêu bạt giang hồ một thời gian, không biết ý của muội thế nào?

Hai ánh mắt nhìn nhau rồi cùng nhìn về một hướng.

Một lúc sau Phụng Chân khẽ gật đầu:

- Muội chỉ muốn sát cánh với huynh, dầu nơi cuối bể chân trời, hiểm nguy hay nhàn hạ lúc nào cũng có bên nhau.

Trung Ngọc mỉm cười:

- Thật tâm mà nói, huynh chỉ muốn sống một đời phiêu bạt giang hồ, cho nên việc Tống Bang Chủ đã ràng buộc huynh một thời rồi, nên nếu có muội cùng điếm gót phiêu du thì có lẽ từ đây giang hồ có thêm đôi lãng tử hiệp hành chắc hào hứng biết bao.

Phụng Chân tựa đầu vào ngực chàng thổ thê:

- Thế thì tuyệt biết bao!

Rồi hai người nắm tay nhau tung tăng trên bãi cỏ xanh băng qua ngọn đồi rồi khỏi đỉnh Thiên Linh Sơn để trở về thị trấn.

Khi cả hai vừa vào địa phận thị trấn thì có một đệ tử Cái Bang chặn hai người lại và trao cho Trung Ngọc một phong thư, sau khi nói với Trung Ngọc mấy lời rồi đi ngay.

Trung Ngọc liền giở phong thư ra xem với nét mặt hớn hở rồi xếp thư lại, thì Phụng Chân liền hỏi:

- Thư gì vậy Đoàn huynh!

Trung Ngọc vui vẻ đáp:

- Là Giang trưởng lão báo tin vui là Dược Vương Thần Y đã thoát khỏi bọ Hứa Liễu Hàn khi thuộc hạ của bọn này áp tải Thần Y về Tây Vực và lão Thần Y hẹn sẽ đến gặp chúng ta trong ngày vui của hai chúng ta để Dược Vương Thần Y được uống chén rượu hồng và kể chuyện lão thoát khỏi bọn Tây Vực cho chúng ta nghe.

Phụng Chân nhìn chàng trìu mến hỏi:

- Vậy huynh tính sao đây?

Trung Ngọc nắm tay nàng đáp:

- Chúng ta hãy chuẩn bị phát thiệp hồng báo tin vậy.

Nàng tựa vào ngực chàng khẽ gọi:

- Đoàn huynh.

Chàng ôm vai nàng đáp lại:

- Muội muội.

Rồi cả hai tay trong tay song hành trong niềm vui và hạnh phúc.

- 〇 HẾT 〇 -

<http://www.nhanmonquan.com>